

[Aksel Larsen.]

fald i sin tale forleden, at der i efteråret gik sådanne rygter i Bruxelles, og det er rygter, som ikke blot statsministeren kender noget til, men som også vi andre kender noget til.

Nu går jeg ud fra, at det er klart, at Danmark ikke kan, ikke skal, ikke vil gå ind i fællesmarkedet, når England ikke kommer ind i fællesmarkedet — det er i hvert fald det, der er vedtaget her i folketinget i august 1961 — og jeg kan ikke tænke mig, at noget parti her i salen, selv ikke venstre, i den foreliggende situation vil agitere for, at vi isoleret skal gå ind i fællesmarkedet — bortset fra at en sådan agitation måske udenrigspolitisk kunne være ret uskadelig, da chancerne ikke foreligger; men den kunne indenrigspolitisk være særdeles skadelig derigennem, at den ville opretholde den illusion hos danske landmænd, at de blot skal leve højt på statsstøtte og vente, så kommer de ind i fællesmarkedet, og det ville være et himmerige for dansk landbrug.

Den højtærede statsminister kom jo med nogle mærkværdige og begejstrede udtalelser i Paris, efter at han havde været inde og høre de Gaulles foredrag. Jeg skal naturligvis ikke grave så meget i disse udtalelser, som det ærede medlem hr. Poul Møller gjorde, men jeg må dog have lov til her med den højtærede formands tilladelse at minde om, at søndag den 27. januar stod der i Aktuelt's referat af begivenhederne og samtalerne i Paris følgende:

„Men de Gaulle skal have sagt, at hvis England ikke kommer ind i fællesmarkedet i denne omgang, så er der tre valgmuligheder for Danmark, og man vil ikke i nogen af tilfældene rejse indvendinger fra fransk side over for Danmarks valg:

1) Danmark bliver udenfor sammen med England.

2) Danmark indtræder i fuldt medlemskab“

— jeg forstår det sådan, at det skulle være uden England —

„3) Danmark får en associeringsordning med fællesmarkedet.“

Det var de tre muligheder, den højtærede statsminister så i Paris, det var de tre muligheder, hans partiblade herhjemme så, og det var det, der fik den højtærede statsminister til, da han kom ud fra de Gaulles værelse

og blev overfaldet af journalisterne, begejstret at udbrøde: nu står alle muligheder os åbne! Jeg bekender, at jeg begriber ikke den iver med at udtale sig og navnlig ikke, at den højtærede statsminister kunne sige noget sådant og regne med, at alle muligheder står os åbne. Han måtte da vide, at folketinget havde besluttet, at kun sammen med England ville vi gå ind — ikke uden England — og han måtte være informeret om, at der var sagt nej til England.

Den højtærede statsminister sagde selv, at de Gaulle viste sig at være uhyre velinformeret om Danmarks stilling og om meningerne i Danmark. Hvis de Gaulle har været informeret om dette, har det været fuldkommen risikofrit at sige, at Danmark måtte gerne blive medlem uden England, for så vidste han, at det ikke kunne lade sig gøre. Jeg håber, at den højtærede statsminister ikke gentager den slags, for jeg er klar over, at disse udtalelser, der gav hele verdensoffentligheden indtryk af, at Danmark eventuelt kunne tænke sig at gå ind i fællesmarkedet uden England, måtte skade vor sag uhyre meget ikke blot i London, men overhovedet i det europæiske frihandelsområde, som vi er medlemmer af. Jeg er glad for, at den højtærede statsminister siden har beflittet sig på, om ikke direkte at dementere sine udtalelser, så dog at tage afstand fra dem og efterhånden forklare dem derhen, at der overhovedet ikke var noget nyt i det, de Gaulle sagde, ingen sensationer, og at de tilbud, vi fik, overhovedet ikke havde interesse for os.

Jeg anser det hverken for en ulykke eller en katastrofe, at forhandlingerne brød sammen i Bruxelles. Det betyder naturligvis ikke, at jeg mener, de Gaulle bør gøres til æresmedlem af de forskellige komiteer mod fællesmarkedet herhjemme, men jeg anser det for godt, at der er lukket, for jeg ville anse det for en ulykke for dette land, økonomisk som politisk og nationalt, hvis vi kom ind i det europæiske fællesmarked.

Det, jeg anser for beklageligt, er, at den høje regering intet som helst alternativ har udarbejdet for den situation, vi befinder os i. Regeringen har enøjet og ensporet indstillet sig og erhvervslivet ikke alene på, at vi skulle stræbe efter at komme ind i fællesmarkedet, men på, at vi ville komme derind, og så måtte man træffe alle dispo-